

// QUAN LA "MAREA BLAVA" OFRENA NOVES GLÒRIES A
ESPANYA I NO SABEM PER QUÈ //

JORDI GERONÈS I MONTEL
ESPANYA
jordigerones@gmail.com

Noves glòries a Espanya - Anticatalanisme i identitat valenciana
Vicent Flor
Editorial: Afers, 2011
379 p.

De les accions cridaneres inicials fins a l'assumpció normalitzada d'un discurs de to blaver per part de la classe política dominant, aquesta és la qüestió. *Noves glòries a Espanya - Anticatalanisme i identitat valenciana* representa l'intent recent més seriós d'analitzar la realitat complexa d'una societat que es debat permanentment en un joc exacerbat d'identitats.

La dita popular ho diu ben dit: "No es pot parlar d'un mal, que no surti l'animal". I ací ja se n'ha parlat, i molt, perquè l'animal blau ha cuejat i cueja encara prou. Tanmateix, segurament ningú no havia reflexionat mai abans tant a fons sobre el blaverisme, ni tampoc s'havia fet des d'una perspectiva tan propera i distanciada alhora com ho fa Vicent Flor en el seu llibre d'assaig polític, publicat la primavera de 2011. L'assaig és un gènere que analitza les realitats, en separa els elements que les conformen i hi aprofundeix. Les conclusions que en traiem ens assenyalen camins de futur, fan trontollar criteris preestablerts i creen noves situacions que constitueixen un camp adobat per a l'acció. Són els pensaments que donen lloc als fets.

Les veus d'academicitat contrastada que històricament han atacat el blaverisme han abusat sovint del menysteniment i, també, de l'acusació d'ignorància i d'incoherència absolutes als activistes autodeclarats "valencianistes". Amb raó o sense, aquest discurs intel·lectualment solvent no ha sabut (o no ha pogut) guanyar-se l'opinió pública majoritària. Sí que ho han fet, en bona mesura, l'argument infundat del secessionisme

lingüístic, el rebuig d'una suposada "invasió" catalanista o la tan reivindicada sensació de furt de les "senyes d'identitat" valencianes.

I és que el blaverisme, de l'anomenada "transició" ençà, ha sortit a la llum de ple. I no només això: s'ha sabut agenciar un lloc certament còmode en un relat sociopolític preponderant que ha anat marcant la història recent del País Valencià. Si el reportatge de la Universitat de València que duu per nom *Del roig al blau* ens ofereix fa pocs anys una perspectiva polièdrica de les visions distintes sobre la transició valenciana i els seus principals actors socials, l'autor de *Noves glòries a Espanya* ens aporta quelcom diferent: Flor s'endinsa de ple en el discurs anticatalanista present al nostre país Ebre enllà; el desglossa amb art de cirurgia i, un per un, en comenta tots els aspectes ideològics, així com la seva evolució i aquells punts forts que l'han convertit en la pantalla invisible que separa el nord i el sud dels Països Catalans.

Poc acurada seria aquesta ressenya si no es fes esment de l'utilíssim llistat d'esdeveniments històrics que acompanya i corona l'assaig. La "Cronologia del blaverisme (1962-2009)", ens complementa a la perfecció l'inventari d'esdeveniments que ens permetran comprendre el perquè de l'actual situació sociològica valenciana en relació amb el seu peculiar comportament polític i cultural. Salvador Cardús, en un fragment del pròleg, glosa molt bé el nivell d'aprofundiment a què arriba l'obra: "[*Noves glòries a Espanya*] ens permet comprendre que l'anticatalanisme no és pas una mera agressió política i ideològica contra el nord, sinó que es pot explicar per factors intrínsecs a la mateixa realitat valenciana. És això que explica que, es faci el que es faci des del nord, la interpretació des del sud és la mateixa: l'interès es converteix en intromissió, la prudència, en abandó."

Vicent Flor, llicenciat en Ciències Polítiques i doctor en Sociologia, ens llega una peça clau a l'hora d'avaluar amb coneixement de causa un temps i un país que ens interpel·len de ple. Si bé algú podria considerar que es tracta d'una obra poc a l'abast del públic general, podria tenir un punt de raó: la seva anàlisi conté gran densitat d'informació i cada detall, cada paraula, té un sentit calculat en el seu conjunt, fet que provocaria que algú el trobés poc divulgatiu. Però no ens ha de sorprendre ni amoïnar, car la claredat i l'organització conceptual faciliten la feina en sobremanera. És això, precisament, el que hem d'esperar: alguna cosa ha de fer especial aquells llibres que han d'esdevenir referència i punt de partida per a la tasca de molts altres. Molts que, sigui anònimament o pública, però amb estima desinteressada pel país de cap a cap, voldran assumir la veu d'un poble que necessita la força de tots aquells que el volem viu, sa i lliure.